

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Pucsok Judit (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a személyesen eljáró (I.r. alperes neve, címe) I. rendű és az I.r. alperes által képviselt (II.r. alperes neve, címe) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. február 7-én kelt 65.P.21.469/2010/65. számú ítélete ellen a felperes részéről 69. és 70. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra további 24.000 (Huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes többször módosított keresetében az I. és II. rendű alperessel szemben - II. rendű alperesre keresetét 41. sorszám alatt terjesztette ki - annak megállapítását kérte, hogy a 2009. október 15-i keltezésű, "T. Tulajdonosok!" című szórólapban állított valótlanosságokkal az I. és II. rendű alperesek megsértették a jóhírnevét és a becsület védelméhez fűződő személyiségi jogát. Ezek a kijelentések olyan hátrányos megítélést váltottak ki vele szemben, hogy emiatt mentették fel a lakók a Számvevő Bizottság elnöki tiszte alól. A szórólapból elsősorban azt a közlést tartotta sérelmesnek, hogy ő házalt volna a 2009. októberi rendkívüli közgyűlés előtt annak érdekében, hogy a felmondását, felmentését megakadályozza, illetve, hogy valós alap nélkül próbálja lejárni a közös képviseletet, valamint, hogy hozzá nem értése jellemének bizonyítéka, amiről ő a tulajdonosokat tájékoztatja, és becsületsértőnek tartotta a szórólap utolsó mondatát is, ami arról tájékoztatta a lakókat, hogy a felperessel, mint SZVB elnökkel a közös képviselet nem akar csatázni. A II. rendű alperesnek a felelősségét, mint az okiratot aláíró közös képviseletre jogosult személynek kérte megállapítani, míg I. rendű alperesnek pedig azért, mert a felperesi társasház közös képviseletét ténylegesen ő jogosult ellátni a

közös képviseletre jogosult cégtől kapott meghatalmazás alapján. Elégtételadásként arra kérte kötelezni az alpereseket, hogy a közgyűlés előtt nyilatkozzanak arról, hogy nem tájékoztatta valótlanul a társasházat, nem ferdítette el a valóságot, ezen kívül azt is, hogy jóhírnevét megsértették a sérelmezett kijelentésekkel. Az I. rendű alperessel szemben amiatt is kérte a jogsértés megállapítását, hogy a 2009. október 21-i közgyűlésen a 11. számú napirendi ponttal kapcsolatosan olyan kijelentést tett, hogy nem tiszteli a felperest és ezzel megsértette a becsületét. A 7. számú napirenddel kapcsolatosan pedig úgy nyilatkozott I. rendű alperes, hogy korrupcióval vádolta meg a felperest, ilyen azonban a felperesi állítás szerint nem történt. A felperes becsületsértő állításnak minősítette az I. rendű alperes 4. napirendi pontként meghirdetett leváltását megelőző kijelentését, miszerint tisztességtelen ajánlatokat tudna tenni, ha továbbra is a felperes számvizsgáló maradna. Amiatt pedig, hogy az I. rendű alperes a leváltását szorgalmazó 4. napirendi pontról való szavazás előtt nem engedte az ötperces felszólalását, az egyenlő bánásmód szabályát sértette meg és kérte ennek a megállapítását is, továbbá sérelmezte I. rendű alperes azon kijelentéseit is a leváltását megelőzően, amelyekkel nevetségessé kívánta őt tenni, lakhelye, tényleges tartózkodási helye kétségbe vonása körében tett nyilatkozatokkal, amely miatt személyét nevetségessé tevő magyarázkodásra kényszerült a lakótársak előtt. Ezen jogsértések megállapítását is kérte I. rendű alperessel szemben és ezek jogsértések miatt is kérte az elégtételadásra kötelezését. A jogsértések miatti jogkövetkezményként az I. és II. rendű alperesek egyetemleges kötelezését kérte 150.000 forint elmaradt jövedelme és ennek 2009. november 1. napjától járó kamatai megfizetésére és 100.000 forint nem vagyoni kártérítés és ezen összeg után 2009. október 21. napjától járó kamatok megfizetése iránt is igényt terjesztett elő.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, vitatta, hogy a szórólap készítésében, illetőleg terjesztésében felelősség terhelné, mivel azt nem ő írta alá, nem ő dobta be a lakók postaládájába. Érdemben azt adta elő, hogy az tényként állapítható meg, hogy a felperes házalt a meghatalmazásokért, amely állítást a tanúk megfelelő módon alátámasztottak, a klímaberendezések, a tisztességtelen ajánlatok tétele, valamint a leváltása indokoltsága körében a felperes vívta ki magatartásával azt, hogy tevékenységét ilyen kritika érte és nem csak az ő, hanem mások részéről is. Ezzel azt kívánta hangsúlyozni, hogy nem az ő magatartása miatt vesztette el a felperes a Számvizsgáló Bizottság elnöki tisztségét. Utalt arra is, hogy az általa vezetett közös képviselet és a felperes által megjelenített Számvizsgáló Bizottság tagjai között lényegi felfogásbeli különbség volt a Számvizsgáló Bizottság közös képviseletet ellenőrző tevékenysége tartalma körében és ez a véleménykülönbség vezetett sok olyan kritikai megnyilvánuláshoz, amelyek jelen per tárgyát képező eseményeket megelőző nyilatkozatokban kerültek kifejezésre. Vitatta, hogy a felperes jogait jogtalanul korlátozta volna a közgyűlésen, mivel a felperes szóhoz juthatott, azonban hosszan kívánt beszélni és ezt kívánta megakadályozni az utolsó napirendi ponthoz érő szavazás előtt, és mint levezető elnök ezt okkal és joggal tette. Azzal pedig, hogy tényleges tartózkodási helye körében kérdéseket tett fel a felperesnek, nem a felperes hamis színben való

feltüntetését célozta, nem kívánta nevetségessé tenné, e körben tett állításai nagy része véleménynyilvánításként értékelhető és e vélekedések körében a kritikát a felperesnek el kell viselnie. Utalt arra is, hogy a csatolt hangfelvétel felhasználásához, de a készítéséhez sem járult hozzá, azonban maga is hivatkozott bizonyítékként erre a közgyűlés anyagát tartalmazó CD-re és annak tartalmára.

A II. rendű alperes is a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy a szórólapot aláírásával ellátta, de annak tartalma kialakításában ő nem működött közre, azonban utalt arra, hogy a közgyűlés megtartása előtt a felperes házalása a lakók körében köztudott tény volt és az is, hogy a lakók felé milyen tájékoztatást adott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és arra kötelezte, hogy fizessen meg az Állam javára külön felhívásra 12.000 forint eljárási illetéket.

Az ítélet indokolásában hivatkozott a Pp. bizonyítási kötelezettségre vonatkozó 164. § (1) bekezdésére és a 206. §-ára, a PK 12. számú állásfoglalására, a Ptk. 75. § (1) bekezdésére, a 76. és 78. §-aira, az Alkotmány 61. §-ára és az e rendelkezést értelmező 36/1994. (VI. 24.) AB számú határozatra.

Az elsőfokú bíróság az ügy érdemét vizsgálva azt fejtette ki, hogy a rendkívüli közgyűlési meghívást követően vagy azzal egyidejűleg a lakók részére nem vitásan eljuttatott szórólapért megítélése szerint mindkét alperest felelősség terheli, illetve terhelné, mint közös képviselőt ellátó személyeket és bár a közös képviselő nevében kizárólag II. rendű alperes írta azt alá, annak tényleges tartalmi mondanivalójával a pert megelőző e-mailen a számvizsgáló bizottsági tagok felé eljuttatott nyilatkozataikban kifejtettekre figyelemmel az I. rendű alperes is egyetértett. A keresettel sérelmezett kijelentések vonatkozásában azonban azt állapította meg, hogy azok nem jogsértőek. A felperesnek, mint a közgyűlésen megjelenő tulajdonostársnak, számvizsgáló bizottsági tagnak, illetve elnöknek túlnie kell a tevékenységével összefüggésben megfogalmazott kritikát, így a személyét érintő leváltás ellenében történő házalásra, mandátumok összegyűjtésére vonatkozó kritikai megjegyzést nem sérelmezheti, ha tevékenysége nem is ezt célozta, ilyenképpen értékelése nem a személyét érintő okszerűtlen kritika, azokkal joggal illették, illetve illethették tevékenységét az alperesek. Azt, hogy az alperesi közös képviselő lejárata és a ház tényleges gazdasági helyzetével eltérő álláspont kifejtését tartalmazó nyilatkozatokat tett a mandátumok, meghatalmazások begyűjtése során a felperes, mint a pert megelőzően a közös képviselőnek eljuttatott e-mail, valamint ..., ..., ... tanúk vallomása megerősítette, így az elsőfokú bíróság megítélése szerint szintén nem lépte túl a bírálat és a kritika Alkotmányban biztosított határait, nem a felperes lejárata, hanem tevékenysége alperes általi megítélésére irányult. Szintén a kritikai tűrőkéesség határain belüli megfogalmazásnak minősítette az elsőfokú bíróság a szórólap zárómondatát, amely szerint a felperessel való együttműködést képtelenségnek állították. Az eljárás során meghallgatott valamennyi tanú - még a felperes által meghallgatni kért lakótársak is - azt adták elő, hogy a házban eltérő

álláspont volt a közös képviselő és a számvizsgálók között a számvizsgálók tevékenysége tartalmát illetően, ezért az eltérő álláspontot egyes ügyekre levetítve csatározásként megítélni az alperesek jogosultak voltak és hogy nem tudtak, nem kívántak a továbbiakban együtt dolgozni a felperessel, erről jogszerűen tájékoztatták az új közös képviselő választás és a felperes leváltása céljából összehívott közgyűlés előtt a lakókat, e körben a felperes jogait a szórólap tartalma nem sértette.

A közgyűlésen az I. rendű alperes által, mint levezető elnök által az egyes napirendi pontok megtárgyalása körében tett kijelentések az elsőfokú bíróság megítélése szerint szintén nem lépték túl a véleménynyilvánítás alkotmányos határát, bár kétségtelen a felperes számára sérelmes színben tüntették őt fel a lakótársak előtt, azonban azok a témakörök, amelyekkel összefüggésben korrupciógyanú merülhetett fel, az I. rendű alperes megítélése szerint a felperessel szemben, illetve az a kijelentés, amellyel a felperest tisztességtelen ajánlatok tételével, ennek lehetőségével hozta összefüggésbe a felperest, a valóságban megtörtént eseményekhez voltak köthetők. Az elsőfokú bíróság ezekkel kapcsolatosan szükségesnek tartott bizonyítás lefolytatását követően arra az álláspontra helyezkedett, hogy bár súlyos kritikaként fogalmazódtak meg a közlések az I. rendű alperes részéről, azonban nem voltak okszerűtlenek és való tényeket elferdítő kritikák. A keresettel sérelmezett kijelentés körében a csatolt e-mail és a cégvezető nyilatkozata a klímaberendezéssel összefüggésben valóban a korrupció gyanúját vetették fel a felperes irányába, így e körben nem valótlán, hogy ezt megemlítette I. rendű alperes is a lakók előtt. Az, hogy a felperes valóban korrupt volt-e ebben a kérdésben és saját javára előnyt kívánt-e abból kovácsolni, hogy számvizsgáló bizottsági elnök, az elsőfokú bíróság nem foglalt állást, de a hivatkozott alperesi bizonyítékok értékelésével az I. rendű alperes a lakók felé élhetett kritikával a felperes személyét illetően, így nem sértő ez a kijelentés, amit e körben a felperes sérelmez. Ez a számvizsgáló bizottsági elnöki tisztségéből történő leváltás előtti I. rendű alperesi nyilatkozat, amely a felperest tisztességtelenséggel vádolja, önmagában értékelve valóban bántó célzatú nyilatkozat lehet, de ennek a nyilatkozatnak a megtételét az elsőfokú bíróság megítélése szerint olyan események előzték meg, amelyek alapján erre a kritikára ragadtathatta magát az I. rendű alperes, még akkor is, ha nyilatkozata értéktartalma nem is bizonyítható és nem is feltétlenül valós, ennek a kritikának a megfogalmazására joga volt, ezért a felperes ezt nem sérelmezheti. Csakugyan valótlán a felperes keresetében megfogalmazott állítás, hogy nem volt ilyen a beléptető kapu rendszerével kapcsolatos korrupciós megvádolás az SZVB előtt és az SZVB nem állt ki a felperes érdekében, mert ezt maga ... nyilatkozata cáfolta, és azt, hogy a felperes nem védekezett, a saját 2007. december 27-én írt, az I. rendű alperes SZVB tagok felé közölt tájékoztatójának ellentmondó irata cáfolta. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperes nem igazolt jóhírnevet, becsületet sértő alperesi kijelentést, az alperesek viszont igazolták azt, hogy bírálatuk az okszerű kritika határát nem lépték túl a felperessel szemben, így e kérelmeit az elsőfokú bíróság a felperesnek ezen okból elutasította.

Az elsőfokú bíróság kifejtette azt is, hogy a felperes nem sérelmezheti kellő alappal a közgyűlésen történő szövegvonást és nem minősül ez egyenlő bánásmód megsértésének, mivel ez nem egy olyan jogosultság volt az I. rendű alperes részéről, amely megvonása személyiségi jogsértést vont maga után és az elsőfokú bíróság megítélése szerint azzal, hogy a felperes tartózkodási helyét az I. rendű alperes kétségessé tette és e körben kételyét fogalmazta meg, szintén nem tette nevetségessé a felperest, így a felperes ezzel összefüggésben feltett kérdésfeltevést alappal nem sérelmezheti. Az, hogy a felperes ezt a helyzetet milyen módon élte meg a közgyűlésen jelenlevők előtt, ez még a személyiségi jogsértés megállapítására nem ad kellő alapot. Az I. rendű alperes részéről felperes lejáratait célzó nyilvánvalóan lealacsonyító bántó és szándékú kérdésfeltevés nem volt.

A jogsértés hiányára tekintettel az elsőfokú bíróság a keresetet teljes egészében elutasította, így megállapította azt is, hogy a vagyoni kárigénye sem lehet alapos a felperesnek, ugyanígy a nem vagyoni kárigénye sem. Ezen igényekre vonatkozóan csak arra mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a közgyűlési határozat érvénytelensége tárgyában folyamatban levő perre tekintettel a felperest ért esetleges vagyoni kárnak a keletkezése sem bizonyított még, ugyanis abban az esetben, ha a felperest tisztségéből felmentő határozat jogellenes lesz, a felperes abba a helyzetbe kerül, hogy elmaradt számvizsgáló bizottsági díját követelheti a társasháztól, így e körben kárigénye még nem is következett be.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott, utalva az Itv. 39. § (3) bekezdésében meghatározott 27.000 forintos eljárási illetékre, amelyből a felperes a kereset beadásakor már 15.000 forintot lerótt, ezért csak a fennmaradó 12.000 forint megfizetésére köteles.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a keresetben foglaltaknak megfelelő döntés hozatalát kérte és utalt arra is, hogy a további 12.000 forint illeték megfizetésére semmiképpen nem köteles, ugyanis a pertárgy értékét az eljárás megindításakor 250.000 forintban határozta meg, amit akkor a bíróság elfogadott és nem szólította fel a már lerótt illeték kiegészítésére. A fellebbezésében arra hivatkozott, hogy álláspontja szerint a közös képviselet és az SZVB közötti nézetkülönbség nem volt olyan mértékű és súlyú - különösen nem az ő tekintetében -, ami okot és jogot adott volna arra a magatartásra és megnyilatkozásokra, amelyeket az I. rendű alperes vele szemben a 2009. október 21-i megismételt rendkívüli közgyűlésen tanúsított és amit a keresetlevélben és a beadványaiban is megfogalmazott és kifogásolt. A kamerás megfigyelő és beléptető rendszer beruházásával összefüggésben azt fejtette ki, hogy a benyújtott dokumentumok alapján egyértelmű, hogy nem rendelte meg a beléptető kártyákat, különösen nem kívánta felprogramozni azokat, mert gépészmérnök és nem programozó matematikus, számítástechnikus a végzettsége. Ezzel az I. rendű alperes is tisztában volt, így az I. rendű alperes önmagával került

ellentmondásba akkor, amikor egyrészt azt állította, hogy a kártyákat a felperes rendelte meg, másrészt azt, hogy a szerződés csak a kivitelezési munkákra vonatkozott, jeladók, kártyák beszerzésére nem. A benyújtott dokumentumokból egyértelmű, hogy egyetlen szerződés volt, amely a kivitelezési munkákra vonatkozott és opcionálisan tartalmazta a kártyák szállítására, felprogramozására vonatkozó ajánlatot is. A felperes szerint az sem fedi a valóságot, hogy a szerződést ő készítette elő, mert azt az előzetes tenderkiírásban megfogalmazott feltételek, előírások figyelembevételével a vállalkozó készítette elő és nyújtotta be. Ezzel kapcsolatosan utalt ..., ... és ... tanúvallomásaira. Utalt arra, hogy az I. rendű alperes kettős mércét alkalmaz, amikor abban az esetben, ha ő tenderezett, ő bírálja el az ajánlatokat és ő választja ki a nyertest, akkor neki a számvizsgálók felé "csak" érvelnie kell az általa kiválasztott vállalkozó mellett, ha azonban az SZVB teszi ugyanezt, akkor ez számára elfogadhatatlan. A felperes rámutatott arra, hogy az I. rendű alperes a tárgyalás során mindvégig azt állította, hogy a biztonsági rendszer szerződést az SZVB nyomására írták alá. A felperes kifejtette, hogy a perben becsatolt bizonyíték alapján megállapítható, hogy a biztonsági rendszer működését I. rendű alperes lánya, ... nem az SZVB nyomására írta alá. Egyébként utalt arra is, hogy a beléptető rendszer beruházási folyamatát a per során megfelelően dokumentálta.

Az I. rendű alperes azon becsületsértő megállapítására vonatkozóan, hogy őt korrupcióval vádolta meg, a felperes az I. rendű alperes ellentmondásos nyilatkozatára utalt. A 2010. május 13-i tárgyalási jegyzőkönyv szerint ugyanis az alperes azt nyilatkozta, hogy nyilvánosan sosem vádolta meg őt korrupcióval, mivel szemtől-szemben szokott eljárni, ugyanakkor a 2009. október 21-i megismételt rendkívüli közgyűlésen azt mondta az alperes, hogy három évvel ezelőtt, két évvel ezelőtt a biztonsági rendszerünk beruházásánál megvádolta a felperest nyilvánosan korrupcióval, hogy megvették, illetve megvette ő a kivitelezőt. A felperes kiemelte, hogy az I. rendű alperes egy általa kreált meg nem történt eseményre utalt csak azért, hogy a közgyűlésen felidézhesse az egyébként személyiségi jogot sértő és alaptalan kijelentéseit. Nyomatékkal mutatott rá arra, hogy az SZVB elnökként sem a biztonsági rendszer beruházásánál, sem más esetekben egyértelműen nem volt döntési pozícióban, az ő és az SZVB lehetősége a javaslattételre terjed ki. Egyébként ha az I. rendű alperesnek a legcsekélyebb kétsége lett volna a biztonsági rendszer megpályáztatásával, akkor kötelessége lett volna a tulajdonosokat erről haladéktalanul értesíteni és emiatt egy rendkívüli közgyűlést összehívni, vagy a következő közgyűlésen erről beszámolni. Az alperes egyébként sem tudta azt megjelölni, hogy mikor állította felperesről azt, hogy korrupció volt és ezzel állítása és magatartása hiteltelenné vált, ráadásul a perben állításait nem is tudta bizonyítani. A klímákkal kapcsolatosan azt fejtette ki, hogy a ... az ingatlan tulajdonosa a helyiséget bérlő nyelviskola valamennyi termének klimatizálására szolgáló kültéri egységet szerelt fel az erkélye alá, azonban az érvényes jogszabályok és a társasházi SZMSZ előírásának mellőzésével járt el, amely miatt keresetet nyújtott be a BKKB-n jogsértés megállapítása és eredeti állapot visszaállítása iránt. A kft. belátta, hogy az ide vonatkozó érvényes előírásoknak nem

tett eleget és a klímákat ezért szerelte le, visszaállítva az eredeti állapotot és ezen ok miatt állt el a pertől.

A 2009. július 30-i SZVB-KK közös megbeszélésen az I. rendű alperes nem jelentette be, hogy a következő közgyűlésen lemond, hanem azt adta elő, hogy a lemondás ténye került bejelentésre a következő közgyűlésen. Ezt bizonyítja az is, hogy az I. rendű alperes által 2009. október 15-ére, majd megismételésként október 21-ére meghirdetett rendkívüli közgyűlés napirendi pontja között nem szerepeltette a lemondást, márpedig a társasházi törvény szerint a közös képviselő lemondását a közgyűlésnek kell elfogadnia és jóváhagynia, viszont a napirendi pontok között nem szereplő ügyben érvényes közgyűlési határozatot hozni nem lehet. A szórólapra vonatkozóan azt fejtette ki, hogy a vitatott szövegkörnyezetbe ágyazva szerepeltek a 2009. szeptember 30-án érvényes pénzügyi adatok is. Ezek olyan bennfentes információk, amelyeket csak a társasház könyvelőjétől, ... úrtól lehetett megtudni, feltételezve és elfogadva, hogy a számok hitelesek. Ez azért bír kiemelt fontossággal, mert az I. rendű alperes a 2010. május 13-i tárgyaláson azt állította, hogy a szórólapot nem ő készítette és nem is írta alá, másrészt, hogy csak a közgyűlésen látta azt. Ha ez elfogadható lenne, akkor az I. rendű alperesnek, mint a közgyűlés levezető elnökének tájékoztatni kellett volna a tulajdonosokat arról, hogy a szórólap forrása és írója számára ismeretlen, az adatok hitelessége megkérdőjelezhető és II. rendű alperest is értesíteni kellett volna arról, hogy valaki visszaél a nevével és a pecsétjével. A felperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet meghozatalakor nem vette figyelembe az I. rendű alperesnek a bíróságot megtéveszteni igyekvő ezen viselkedését, annak ellenére, hogy azt megállapította, hogy a szórólap tényleges tartalmi mondanivalójában az I. rendű alperes is osztozott. A felperes rámutatott arra is, hogy az I. rendű alperes a közgyűlésen tett nyilatkozataiban nem csak a valóságnak mondott ellent, hanem önmagának is. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes állításait javarészt tényként fogadta el. Ezt követően a felperes utalt arra, hogy a közgyűlés megkezdésekor a közgyűlés hitelesítőjeként a jelenlevő és a képviselt tulajdonosok egyhangúlag szavazták meg őt a feladat ellátására. Utalt arra, hogy az SZVB elnök leváltása körében a biztos szavazókhoz az ingadozó szavazók megnyeréséhez járult hozzá az I. rendű alperes, mint levezető elnök a közgyűlésen tanúsított magatartásával. Az eseményekkel összefüggésben kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a 2-7. oldalán leírtak nem mindenben felelnek meg a per iratanyagának és a tanúk vallomásának, ezért a javarészt hibás tényállásból könnyen lehetett olyan következtetéseket levonni, amelyek alapvetően befolyásolták a per kimenetelét. A felperes álláspontja szerint jelen pernek semmi köze, kapcsolata, hasonlósága nincs a sajtó-helyreigazítási eljáráshoz, ezért sérelmezte a PK 12. számú állásfoglalásra való elsőfokú bírósági hivatkozást. Felperes vitatta, hogy köztudomású tényként lenne megállapítható az, hogy a társasházak életében a közös képviselők, tisztségviselők cseréje, leváltása jellemzően, zökkenősen zajlanak. A témában jártas szervezetektől ugyanis olyan információk állnak rendelkezésre, amelyek szerint a közös képviselő tisztségviselők

váltása alapvetően konfliktus mentes és minimális esetekben vannak ezzel kapcsolatos gondok.

A felperes vitatta azt az elsőfokú bírósági megállapítást is, hogy a közös képviselőség és az SZVB tagság egyforma szintű és értelmű társadalmi tisztség lenne és ugyanolyan fokozott felelősséggel járna. Az SZVB tagokat ugyanis a tulajdonosok választják meg maguk közül azért, hogy bizonyos hatáskörön belül felügyeletet gyakoroljanak a közös képviselet felett. Ez a pozíció jószerével tekinthető társadalmi tisztségnek, itt nem keletkezik munkaviszony vagy más szerződéses viszony a társasházzal. A közös képviselő helyzete azonban alapvetően más, ugyanis a közös képviseletet az esetek döntő többségében nem amatőrök, hanem szakképzett emberek látják el valamilyen gazdasági társasági formában, vagy egyéni vállalkozóként. A perbeli esetben felelősséggel a közös képviselő bír a tevékenysége folytatása miatt. A felperes kiemelte azt, hogy az erkélye alá négy kültéri klímát telepítő kft. ügyvezetője ... tulajdonos, a közgyűlésen nem kritizálta vagy véleményezte őt, hanem egyértelműen rágalmazta és az I. rendű alperes, mint levezető elnök nem utasította rendre, holott kötelessége lett volna.

A felperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a felperessel szemben kifejtett kritikát nem találta durva, bántó, lealacsonyító véleménynek, holott a becsatolt dokumentumok és a hangfelvételek alapján ennek ellenkezője állapítható meg és a felperes álláspontja szerint az I. rendű alperes nem tartotta be azon kötelezettségét, hogy tiszteletbe tartsa azt, miszerint az alkotmányos oltalom alatt álló véleménynyilvánítás szabadságának külső korlátja az emberi méltóság, a becsület és a jóhírnév tiszteletben tartása.

A M6 szórólap tartalmának megítélése során kifejtette, hogy azt is figyelembe kell venni, hogy a közgyűlést annak rendkívüli jellege miatt a tulajdonosok részéről felfokozott érdeklődés kísérte. Nem a kritika ellen van kifogása, hanem a lejárata becsületének sérelmezése miatt. Határozottan állította az elsőfokú bíróság megállapításával szemben, hogy az I. rendű alperesnek nincs alkotmányos joga őt a közgyűlés nyilvánossága előtt korruptnak és az ajánlatokkal kapcsolatban tisztességtelennek nevezni. Nincs olyan dokumentum az iratanyagban, amely bizonyítaná, hogy a felperes ne járt volna el a ... vezetőjével szemben a társasági és üzleti etika előírásainak megfelelően és ne lett volna korrekt, tárgyyszerű és jogkövető. Nem tudja elfogadni, hogy az I. rendű alperes nem okszerűtlen magatartást tanúsított és nem fogadható el a közgyűlésen közgyűlésen elmondott rágalmai sem. A korrupció gyanúra utaló nyilatkozatok megtételével kapcsolatosan határozott tiltakozását fejezte ki, a korrupció vádja ugyanis nem kritika, hanem a tulajdonostársak előtt a személyét lejárató rágalmazás.

Mindezek alapján nem elfogadható az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a felperes nem igazolt jóhírnevet, becsületet sértő kijelentést alperesek oldalán,

viszont az alperesek igazolták, hogy bírálatuk az okszerű kritika határát nem lépte túl.

Felperes nem fogadta el azt a megállapítást, miszerint az egyenlő bánásmód megsértése sem valósult meg. Az általa kifogásolt esemény ugyanis a megismételt rendkívüli közgyűlésen történt, mint a többi jogsértés és a többi jogsértéssel szinergia hatást váltott ki.

Az I. rendű alperes a tartózkodási helyének kérdéseessé tételével a közgyűlés nyilvánossága előtt a valós tény hamis színben tüntette fel és ez az esemény a többivel együtt a saját súlyánál nagyobb mértékben fejtette ki személyiségének romboló hatását.

Az elmaradt számvizsgáló bizottsági díjjal összefüggésben azt fejtette ki, hogy a társasház a díjat vagy egy erre vonatkozó közgyűlési határozat, vagy bírósági ítélet elrendelése alapján fizetheti ki. Mivel a jelen felállásban a közgyűlési határozattal történő kártérítés meglehetősen bizonytalan, az elmaradt díj kifizetésének bírósági útja a felperes számára az elfogadhatóbb, mégpedig az elsőfokú bíróságnak kellett volna erről döntenie, figyelemmel arra, hogy a BKKB előtt folyamatban levő perben a kártérítési igényét nem kívánta érvényesíteni. Álláspontja szerint egyértelműen megállapítható az I. rendű alperesi magatartás és a felperesi tisztségmegvonás közötti összefüggés.

Összefoglalóan azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem mindenben a valóságnak és a per iratanyagában dokumentáltaknak megfelelően állapította meg és ebből téves jogkövetkeztetést vont le. Nem értékelte kellő súllyal a szórólapot és a csatolt CD felvételt, amelyeknek összességükben a tulajdonosi körökben olyan hatása volt, amely alkalmas volt a felperes személyiségi jogainak sérelmére. Azóta is ebben a közösségben lakik, itt kíván élni, tehát különösen fontosnak tartja, hogy a közös képviselő jogkövetkezmények nélkül ne követhessen el jogsértést. Az elkövetett sértések együttesen és összességükben eredményezték az általa elszenvedett joghátrányt.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló nagy számú és nem minden esetben az ügy megítélése szempontjából értékelhető bizonyítékok alapján a tényállást valóban a felperes által is jelzett pontatlanságokkal állapította meg, azonban a másodfokú bíróság ennek nem tulajdonított túlzó jelentőséget, mert az ügy érdemi elbírálására ezek a tévedések befolyást nem gyakorolhattak.

Az elsőfokú bíróság ugyanis a per tárgyává tett igény vonatkozásában a bizonyítékokat helyesen értékelte, az így meghozott döntésével a Fővárosi Ítélőtábla is egyetértett, nem merült fel olyan körülmény, amely az érdemi felülbírálatot gátolta volna vagy kellő indokul szolgálhatott volna az elsőfokú bíróság határozatának megváltoztatására.

Az elsőfokú bíróság a perben alkalmazandó jogszabályokat helyesen jelölte meg, ezért a másodfokú bíróság csak visszautal azokra.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság elsősorban annak kiemelését tartja szükségesnek, hogy a Ptk. 76. és 78. §§-ira alapított személyhez fűződő jog megsértése miatti igény elbírálásakor a bíróság csak azt vizsgálhatja, hogy történt-e olyan magatartás, illetve a sérelmezett szórólapon került-e megfogalmazásra olyan kijelentés, amely valótlan tényállításnak vagy híresztelésnek minősül, illetve a valóságot hamis színben tüntette fel, valamint olyan megalázó, lealacsonyító, önkényes véleménynyilvánítás került-e kifejezésre, amely egyértelműen szükségessé teszi az igényt érvényesítő felperes személyhez fűződő jogainak polgári jogi védelmét. Az elbíráláskor a bíróság csak ebből a szempontból vizsgálhatta a felperes által jogsértőnek talált kifejezéseket és az alperes részéről tanúsított fellépést, egyéb jogterületre tartozó kérdések megítélése a bíróságnak nem lehetett feladata.

A Fővárosi Ítélőtábla álláspontja szerint a perbeli esetben nem lehetett elvonatkoztatni attól, hogy a felperes egy kisebb közösség választott tisztségviselőjeként közszereplőnek ugyan nem tekinthető, de a feladat elvállalásával az adott közösség előtt olyan köz érdekében végzett tevékenységet folytatott - közös képviselet tevékenységének ellenőrzése - amely kiemelte őt az átlagos tulajdonostársak közül és ezzel vállalták is, hogy feladata teljesítésével kapcsolatos kritikákat, bírálatokat fokozottabban kell elviselnie.

A Fővárosi Ítélőtábla nem tartotta eltűzottnak az elsőfokú bíróság általánosságban tett azon megállapítását, hogy a társasházi tisztségviselő közös képviselő tevékenysége köztudomásúan éles kritikai megnyilvánulások kereszttüzében zajlik és a személyi változások során gyakori a perlekedésig elfajuló vita, különösen a személyhez fűződő jogok védelme területén. Az elsőfokú bíróság ezt a körülményt egyébként is csak általános megjegyzés szintjén rögzítette annak alátámasztásaként, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága miatt élvez kiemelt védelmet és milyen feltételek teljesülése esetén lehet csak indokolt a korlátozása. Az általánosságban kifejtett indokokkal a Fővárosi Ítélőtábla teljes egészében egyetértett, még a felperes a megfogalmazottakkal szemben kifejtett hivatkozása értékelését követően is.

Az, hogy egy vélemény indokolatlanul durva, bántó, megalázó-e, nem a sérelmet előterjesztő személy egyéni érzékenysége, szubjektív érzése alapján kell elbírálni,

hanem azon szempontból, hogy egy külső szemlélő egy átlag elfogultságtól mentes tulajdonostárs számára az milyen jelentéstartalommal bír.

Ezen általános szempontokból kiindulva a Fővárosi Ítéltábla a rendelkezésre álló bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése alapján történő mérlegelésével jutott arra az álláspontra, hogy a felperes által sérelmezett közlések olyan véleménynyilvánításnak minősülnek, amelyek az adott társasház közösséget érintő kérdések miatt a felek között meglévő ellentétekből fakadnak, megfogalmazásukban élesek, de nem érik el azt a szintet, amely a jogsértés megállapítását megalapozná.

A lakókhoz eljuttatott szórólapban megfogalmazottak - amelyet II. rendű alperes írt alá, de az abban foglaltakkal az I. rendű alperes is egyetértett - olyan kritikát tartalmaznak a felperessel szemben, mint a társasház közösség számvizsgáló bizottság elnökével szemben, amit a köz érdekében tevékenykedő felperesnek fokozottabban el kell viselnie.

A mandátum gyűjtésére irányuló felperesi magatartás "házalásnak" minősítése, a ház tényleges gazdasági helyzetével kapcsolatos felperesi álláspont közös képviselő lejárátását célzónak értékelése, a felperessel való együttműködést képtelennek nevezése a rendelkezésre álló adatok, különösen a tanúvallomások tükrében nem tekinthető a felperest lealázó, indokolatlanul bántó közléseknek, a közös képviselet álláspontját rögzítette az adott vitás helyzetben, az így kifejtett szintek nem lépték át a véleménynyilvánítás szabadságának alkotmányosan védett határait.

Az egyes napirendi pontok megtárgyalása körében a Fővárosi Ítéltábla sem tudott a felperes által jelzett jelentéstartalomra következtetni. Ezek a nyilatkozatok lehet, hogy a felperes számára bántó, lejárató jellegűek voltak, azonban a bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság arra következtetett, hogy nem nélkülöztek minden alapot, s nem fejeztek ki olyan indokolatlan vádaskodásokat, amely miatt a jogvédelem alkalmazása indokolt lett volna.

A felperessel szembeni szómegvonás miatt az egyenlő bánásmód megsértése nem volt megállapítható. Arra adat állt rendelkezésre, hogy egy nagyon hosszúra nyílt közgyűlésről volt szó, amely során a hozzászólások ideje általában volt korlátozott, amely időpontot a felperes bizonyított módon túllépte és erre való figyelmeztetés után sem akarta befejezni felszólalását. Az ilyen körülmények közötti szómegvonás nem a többi jelenlevő tulajdonostárhoz viszonyítottan, kizárólag a felperessel szemben alkalmazott eljárás volt, hanem az adott esetben mindenkre vonatkozó feltételek betartására irányuló fellépés, így a jogsértés megállapítására jogi lehetőség nem volt.

A lakóhellyel kapcsolatos kérdésfeltevés folytán a felperes által jelzett kényelmetlenséget okozó helyzet is olyan egyéni sérelemnek minősül, amely

esetben a személyhez fűződő jog védelmének alkalmazása szintén indokolatlan volt.

A Fővárosi Ítélőtábla a kiemelteken túl csak visszautal az elsőfokú bíróság helyes indokolására, amellyel teljes mértékben egyetértett. A jogkövetkezmények vonatkozásában a felperesi keresettel a másodfokú bíróság érdemben nem foglalkozhatott, tekintettel arra, hogy a jogsértés megállapítása iránti kérelmet nem tartotta megalapozottnak. Az elmaradt számvizsgáló bizottsági díjjal kapcsolatos felperesi fellebbezésre tekintettel a másodfokú bíróság csak arra mutat rá, hogy az a felperes számvizsgáló bizottsági elnöki tisztségéből való leváltásával állt okozati összefüggésben, amelynek tárgyában a felperes külön peres eljárást kezdeményezett, amely eljárásban hozott érdemi döntéstől függően lehet majd állást foglalni abban, hogy a felperes ezen kereseti igénye megalapozott lehet-e, s ha igen, azt kivel szemben érvényesítheti.

Az illetékekkel kapcsolatos felperesi kifogás sem volt helytálló. A felperes valóban lerótt a keresetére 15.000 forint illetékbélyeget az általa megjelölt 250.000 forint pertárgyérték alapján, azonban a felperes a pertárgy értékét nem a jogszabályoknak megfelelő módon határozta meg, ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 26. §-a alapján jogszerűen járt el, amikor a személyhez fűződő jogi perekben alkalmazandó Itv. 39. § (3) bekezdésén alapuló meg nem határozható pertárgyértéket - 450.000 forintot - vette alapul és ennek megfelelően kötelezte a felperest a hiányzó illeték megfizetésére.

A Fővárosi Ítélőtábla e körben kiemeli azt, hogy a személyhez fűződő jog megsértése miatti perek az Itv. 62. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyi illeték-feljegyzési jog illeti meg, ami azt jelenti, hogy egy igényt érvényesítő fél a per megindításakor mentesül az illeték előzetes lerovásának kötelezettsége alól, az illeték viseléséről a bíróság az eljárást befejező határozatban dönt, ezért nem kellett felhívni a felperest az igényérvényesítés előterjesztésekor a hiányzó illeték lerovására, azonban az eljárást befejező határozatban már rendelkezni kellett a törvény szerint járó illeték megfizetéséről.

Tekintettel arra, hogy a felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a Fővárosi Ítélőtábla a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a perköltség viselésére, figyelemmel a fellebbezés előterjesztésekor alkalmazandó Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontjára, valamint a 46. § (1) bekezdésére, továbbá a 6/1986. (VI: 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére. A Fővárosi Ítélőtábla beszámította a felperes által a fellebbezésére lerótt 24.000 forint fellebbezési illetéket.

Budapest, 2012. december 4.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke - előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.. Kisbán Tamás s.k.
bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő